

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 128/2025-50

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetího a sudcov Petra Molnára a Petra Straku (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Andrejom Garom, Štefánikova 14, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava II sp. zn. 5Em/3/2023 z 29. januára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Mestského súdu Bratislava II sp. zn. 5Em/3/2023 z 29. januára 2025 **b o l o p o r u š e n é** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Bratislava II sp. zn. 5Em/3/2023 z 29. januára 2025 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** Mestskému súdu Bratislava II na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Bratislava II **j e p o v i n n ý** nahradiť sťažovateľke trovy konania **1 423,75 eur** a zaplatiť ich jej právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 28. februára 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením mestského súdu označeným v záhlaví tohto nálezu. Sťažovateľka požaduje zrušenie napadnutého uznesenia a priznanie náhrady trov konania.
2. Dňa 16. januára 2025 sa na mestskom súde uskutočnil výkon rozhodnutia vo veci maloletých detí sťažovateľky (dvojčiek vo veku [REDAKOVANÉ] rokov), pričom z výkonu rozhodnutia bol vyhotovený zvukovo-

obrazový záznam podľa § 17 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

3. Dňa 22. januára 2025 požiadala sťažovateľka o sprístupnenie nahrávky. Napadnutým uznesením mestský súd žiadosti nevyhovel, pretože „... s poukazom na najlepší záujem dieťaťa ako na základné kritérium pri všetkých úkonoch súdu, ktoré sa týkajú detí, za zohľadnenia čl. 5 písm. g) Základných zásad Zákona o rodine súd dospel k záveru, že v prípade obrazovo-zvukového záznamu z výkonu rozhodnutia, týkajúceho sa maloletých detí, sledujúc uvedenú zásadu, implementovanú do základných princípov mimosporového konania, nie je možné automaticky aplikovať § 98 ods. 2 CSP... súd rozhodol... za použitia čl. 3 ods. 2 Základných princípov CMP v súlade s čl. 1, 2 a 4 Základných princípov CMP tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia, keď má s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu (postupy rodičov maloletých detí v konaní, ich pretrvávajúci rodičovský konflikt a prežívanie maloletých detí) v konaní za preukázané, že sprístupnenie nahrávky nie je v záujme maloletých detí, rovnako ako aj medializovanie prípadu“.

4. Uznesením č. k. II. ÚS 128/2025-17 z 11. marca 2025 prijal ústavný súd sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v celom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka poukazuje na to, že odôvodnenie napadnutého uznesenia je formulované vágne, nedostatočne a neobsahuje relevantné právne ani faktické argumenty, ktoré by odôvodňovali takýto postup. Podľa nej neexistuje žiadna právna norma, ktorá by automaticky spájala sprístupnenie dôkazného materiálu s ohrozením maloletých len preto, že sa o prípade verejne diskutuje. Navyše, samotný akt sprístupnenia nahrávky neznamená automatickú medializáciu prípadu. Sťažovateľka má k dispozícii zvukovú nahrávku a tvrdí, že priebeh núteného výkonu rozhodnutia nebol v súlade s princípmi Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“) ani s právami maloletých detí – naopak, mal prebiehať mimoriadne surovým spôsobom.

III.

Vyjadrenie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, mestského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

6. Mestský súd v doručenom vyjadrení poukázal na čl. 3 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa, podľa ktorého musí byť záujem dieťaťa prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, či už uskutočňovanej verejnými, alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi. Vo veci podľa súdu nie je možné automaticky aplikovať § 98 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Za použitia čl. 3 ods. 2 základných princípov CMP v súlade s čl. 1, 2 a 4 základných princípov CMP a čl. 5 základných zásad zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov bol súd toho názoru, že s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu nie je vyhoviecie žiadosti sťažovateľky v záujme maloletých detí, rovnako ani medializovanie prípadu. Neobstojí ani tvrdenie sťažovateľky, že rozhodnutie neobsahuje relevantné právne ani faktické argumenty. Súď ďalej poukázal na to, že sťažovateľka zverejnila na internete citlivé informácie o maloletých

deťoch, a to vrátane lekárskeho správ (zdieľala dokumenty prostredníctvom nezaheslovaného hypertextového odkazu zaslaného mailom, pozn.).

7. Zákonný sudca poukázal v doručenom vyjadrení na doterajší priebeh súdneho konania, predovšetkým na opakované pokusy o vykonanie návratového uznesenia, podľa ktorého bola sťažovateľka povinná maloleté deti navrátiť na územie Rakúskej republiky. Napriek opakovane uloženému pokute sa tak nestalo. Výkon rozhodnutia uskutočnený 16. januára 2025 prebiehal zákonným spôsobom, keď súd najskôr vykonal pohovor s maloletými deťmi bez prítomnosti rodičov a následne informoval sťažovateľku o tom, že sa uskutoční výkon rozhodnutia. Aby sa predišlo mareniu výkonu rozhodnutia, tretie osoby, ako aj samotnú sťažovateľku súd vyzval, aby opustila budovu súdu. Samotný výkon rozhodnutia bol rušený tým, že deti telefonovali s matkou. Potom, ako im boli telefóny odobraté, deti odchádzali samé s otcom do jeho auta, až kým nepribehol známy sťažovateľky, ktorý začal kričať: „*Deti utekajte!*“, čo ich znovu rozrušilo. Ústavnú sťažnosť považuje za nedôvodnú.

8. Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, oddelenie sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately vo vyjadrení zo 4. apríla 2025 uviedol, že kolízny opatrovník pri výkone rozhodnutia postupoval podľa § 14 vyhlášky.

9. Otec maloletých detí v doručenom vyjadrení poukázal na právoplatné a vykonateľné (i) rozhodnutie slovenského súdu, ktorým bola sťažovateľke uložená povinnosť odovzdať maloleté deti do starostlivosti otca, (ii) rozhodnutie slovenského súdu, ktorý nariadil návrat maloletých detí do krajiny ich obvyklého pobytu – do Rakúskej republiky, a tiež nariadil sťažovateľke, aby maloleté deti navrátila na územie Rakúskej republiky do 5 dní od právoplatnosti uznesenia, a (iii) rozhodnutie rakúskeho súdu, ktorým súd predbežne pozbavil sťažovateľku výkonu rodičovských práv a povinností o maloleté deti a tieto predbežne zveril do rodičovskej starostlivosti otca. Postup súdu považuje za správny s ohľadom na predchádzajúce skúsenosti, keď matka sprístupňovala záznamy z pojednávania/zápisnice tretím osobám (zvukový záznam z dotknutého výkonu rozhodnutia poskytla médiám – denníku Nový Čas). Podľa otca je zverejnenie citlivej témy ako odobranie dieťaťa jednému z rodičov a odovzdávanie druhému rodičovi nepochybne v hrubom rozpore so záujmami maloletých detí.

10. Podľa sťažovateľky nemožno princíp najlepšieho záujmu dieťaťa chápať ako absolútnu, ničím neobmedzenú normu, ktorá umožňuje súdu zakrývať vlastný postup pred akoukoľvek formou preskúmania alebo kontroly. Výkon rozhodnutia podľa nej prebehol spôsobom, ktorý bol voči maloletým deťom nepríjemný, emocionálny, deštruktívny a vykonaný napriek ich aktívnemu odporu. Poukazuje na princíp rovnosti zbraní a zdôrazňuje, že sťažnosť nesmeruje len proti samotnému obsahu rozhodnutia, ale predovšetkým namieta postup súdu a porušenie procesných práv, zatajovanie dôkazov, nerovnosť účastníkov v prístupe k informáciám, porušenie zásad transparentnosti a absenciu objektívneho posúdenia zásahu do práv maloletých detí.

11. Sťažovateľka poukazuje na zásadný nesúlad medzi obsahom oficiálnych súdnych zápisníc z neúspešných pokusov o výkon rozhodnutia a zo samotného núteného výkonu rozhodnutia a skutočným priebehom týchto udalostí. Rozdiely podľa nej spočívajú najmä v rozsahu, presnosti a objektivite zachytenia priebehu konania: oficiálne zápisnice sú veľmi stručné, zaznamenávajú len základné fakty (dátum, prítomné osoby, strohé konštatovanie odmietnutia výkonu rozhodnutia deťmi), bez podrobného popisu rozhovorov, emócií, dôvodov odmietania či konkrétnych výpovedí

detí. Zápisnice úplne vynechávajú alebo zamlčujú informácie o psychickom a fyzickom nátlaku, vyhrážkach, emocionálnych reakciách detí, ako aj o konkrétnych dôvodoch ich odmietania otca (napríklad systematické obmedzovanie kontaktu maloletých detí s matkou, obmedzovanie prístupu maloletých detí k WiFi pripojeniu a internetu na tento účel, vyhrážky, fyzické násilie a iné závažné formy donucovania, a to aj v súčasnosti). Takéto opomenutia skresľujú objektívny obraz udalostí a môžu viesť k nesprávnemu posúdeniu zodpovednosti a najlepšieho záujmu maloletých detí.

12. Zákonný sudca mal podľa sťažovateľky zneužiť svoju právomoc tým, že pod zámienkou uskutočnenia núteného výkonu rozhodnutia predvolal maloleté deti na výsluch. Sťažovateľka je presvedčená, že medializácia predmetného prípadu bola za daných okolností v najlepšom záujme maloletých detí. Mediálna publicita totiž zásadným spôsobom prispieva k zvýšeniu povedomia verejnosti, odborníkov aj príslušných inštitúcií o závažných pochybeniach v oblasti ochrany maloletých, čím sa zároveň aktivizujú mimovládne organizácie, odborná verejnosť a médiá k monitorovaniu situácie a vyžadovaniu nápravy systémových zlyhaní.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivý súdny proces) uznesením mestského súdu, ktorý nevyhovel žiadosti právneho zástupcu sťažovateľky na vydanie zvukovo-obrazového záznamu výkonu rozhodnutia v dotknutom konaní, ktorý sa uskutočnil 16. januára 2025. Uvedené je potrebné zdôrazniť pre vysvetlenie toho, prečo sa ústavný súd v tomto náleze nebude vyjadrovať k priebehu samotného výkonu rozhodnutia, a to napriek rozsiahlej (a najmä) emocionálnej argumentácii sťažovateľky. Akokoľvek emocionálna je vec, v ktorej poskytuje advokát právne služby, ústavný súd poukazuje na § 14 ods. 2 Advokátskeho poriadku, podľa ktorého má byť vyjadrenie advokáta pri poskytovaní právnej služby vecné, neosobné a nesmie byť vedome nepravdivé. Ústavný súd zároveň pripomína, že *„Zdvorilá úradná komunikácia je vyjadrením profesionality a vzájomného rešpektu všetkých subjektov zúčastnených na konaní a umožňuje pestovať vzájomnú dôveru, že tieto sa navzájom s úctou počívajú. Ak sa v úradnom styku komunikuje bez emócií, osobných útokov či agresie, vytvárajú sa tým zdravé predpoklady, aby sa všetci mohli sústrediť na podstatu sporu a racionálne hodnotenie všetkých okolností prípadu, čo v konečnom dôsledku nevyhnutne prispieva k spravodlivému rozhodnutiu. Aj názory, ktorými účastník konania alebo jeho právny zástupca nesúhlasia s rozhodnutiami súdov, sa dajú formulovať vecne, slušne a zdvorilo a nestrácajú pritom na svojej presvedčivosti. Nemožno privoliť, aby sa novou normou slušnej úradnej komunikácie stali útočné prejavy, ktorých primárnou úlohou nie je zdôrazniť fakty, ale vyvolať negatívne a pohrdavé emócie k názorom iných. Ústavný súd sa aj týmto spôsobom dôrazne hlási k tomu, že mieni dbať na presadzovanie rešpektu medzi všetkými subjektmi zúčastnenými na konaní. Zdôrazňuje pritom, že zdvorilá úradná komunikácia je nepochybne implicitnou náležitosťou ústavnej sťažnosti.“* (I. ÚS 543/2024).

14. Za slušnú komunikáciu nemožno považovať (okrem iného absolútne zbytočné) citovanie rozhovoru maloletých detí o tom, aký majú názor (v emočne vypätej situácii) na vo veci konajúceho sudcu. Vyjadrenia právneho zástupcu v doručenej replike poukazujúce na to, že maloleté deti sťažovateľky vnímajú vo veci konajúceho sudcu ako „*hlúpeho*“ či „*debila*“, sú nielen nevhodné, ale s ohľadom na to, že tým právny zástupca zneužíva účasť maloletých v súdnom konaní,

aj neetické a neprípustné, potenciálne v rozpore s princípmi a zásadami výkonu advokátskeho povolania. Je to výlučne advokát, ktorý zodpovedá za to, akým spôsobom naformuluje ústavnú sťažnosť, pričom však jej obsah musí za každých okolností prispievať „... k dôstojnosti a vážnosti úkonov, na ktorých sa zúčastňuje, ako aj k vážnosti advokátskeho povolania“ (§ 38 Advokátskeho poriadku). Stratégie advokátov sú veľmi rozmanité a je, samozrejme, vždy potrebné rešpektovať to, že advokát je povinný hájiť záujmy klienta. Vždy tak však musí robiť s rešpektom vo vzťahu k ostatným účastníkom konania, ako aj vo vzťahu k sudcovi – prípadné námietky a výhrady k rozhodovaniu je nielen možné, ale dokonca nevyhnutné za každých okolností vznášať slušným a rešpektujúcim spôsobom.

15. Ústavný súd však posudzuje možné porušenie práv sťažovateľky, správanie právneho zástupcu ktoré (pre ústavný súd neprijateľné) jej nesmie byť na ujmu. Ústavný súd preto len opakovane zdôrazňuje, že sa bude ďalej vyjadrovať len k podstate veci – teda (i) v prvom rade posúdi, či je vo všeobecnosti prípustné neaplikovanie § 98 ods. 2 CSP, podľa ktorého „... ak strana požiada súd o kópiu záznamu, súd ju vydá bezodkladne...“, ak áno, potom (ii) či bolo možné toto ustanovenie neaplikovať v okolnostiach posudzovanej veci. Len za splnenia týchto predpokladov totiž možno ustáliť, že napadnuté uznesenie je ústavne konformné.

16. Samotné odôvodnenie napadnutého uznesenia najskôr poukazuje na § 98 ods. 1 CSP, podľa ktorého „... o procesných úkonoch, pri ktorých súd koná so stranou alebo vykonáva dokazovanie, sa vyhotovuje záznam technickým zariadením určeným na zaznamenávanie zvuku. Takto vyhotovený záznam sa uchová na nosiči dát, ktorý sa po skončení pojednávania pripojí k súdному spisu alebo a v súdnom spise urobí poznámka, kde je záznam uložený.“. Nadväzujúci § 98 ods. 2 CSP upravuje, že „ak strana požiada súd o kópiu záznamu, súd ju vydá bezodkladne...“.

17. Súd konajúci vo veci žiadosti sťažovateľky dospel k záveru, že § 98 ods. 2 CSP nemožno aplikovať automaticky, a to s ohľadom na najlepší záujem dieťaťa.

18. Obdobne rozhodol (už opakovane) aj najvyšší súd, napr. vo veci sp. zn. 5CdoR/3/2023 alebo sp. zn. 2Cdo/74/2020 „... s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu, postup rodičov detí v konaní, ich pretrvávajúci rodičovský konflikt a prežívanie maloletej...“, keď mal za preukázané, „... že v dôsledku vyhovenia žiadosti otca by mohlo dôjsť k neprípustnému vystaveniu maloletej konfliktu lojality a následnému pocitu viny...“. Tento postup (aj keď nepriamo) aproboval aj ústavný súd (pozri napríklad III. ÚS 461/2022).

19. Postup, pri ktorom súd v konaní vo veciach maloletých neaplikuje § 98 ods. 2 CSP, podľa okolností konkrétnej veci teda možný (prípustný) je. Otázne zostáva, či je takýto postup ústavne konformný aj v posudzovanej veci.

20. V prípadoch, v ktorých rozhodoval najvyšší súd, išlo o nesprístupnenie záznamu rozhovoru s maloletým dieťaťom rodičom tohto dieťaťa – zrejším účelom bola teda ochrana maloletého dieťaťa, ktoré nesmie byť vystavované následnému tlaku a otázkam zo strany rodičov („konfliktu lojality“). Posudzovaná situácia je však iná. Nešlo o priamy výsluch maloletých detí, ale videozáznam bol vytvorený (v zmysle § 17 vyhlášky) pre účely zabezpečenia zákonnosti celého procesu – teda ochrany maloletých detí. Zákonodarca si bol vedomý toho, že pri výkone rozhodnutia vo veciach maloletých ide o emočne vypäté situácie, kde je potrebné predovšetkým k maloletým deťom, ale aj k rodičom pristupovať ohľaduplne a čo najmenej invazívnym spôsobom.

Možno uzavrieť, že takýto záznam má slúžiť na účely prípadnej neskoršej kontroly/posúdenia toho, či výkon rozhodnutia prebehol zákonným, a teda aj ústavne súladným spôsobom.

21. Za týchto okolností je nevyhnutné konštatovať, že sú to prioritne rodičia, ktorí chránia záujmy maloletých detí v priebehu konania, a preto je nevyhnutné, aby mali k takému záznamu prístup. Uvedené platí tým skôr v prípadoch, ako je posudzovaná vec, keď bola sťažovateľka vykázaná z pojednávacej miestnosti (teda o tom, akým spôsobom prebiehal výkon rozhodnutia, môže byť bez sprístupnenia videozáznamu informovaná len sprostredkovane a ani zvukový záznam nemusí byť postačujúci).

22. Článok 4 CMP zakotvuje princíp rovnosti účastníkov konania, ktorý vychádza z čl. 47 ods. 3 ústavy a garantuje rovnaké postavenie účastníkov v konaní. Pod rovnakým postavením účastníkov pritom treba rozumieť také procesné práva účastníkov, ktoré zabezpečia spravodlivý súdny proces. Pod spravodlivým súdnym procesom v ponímaní rovnakých práv treba rozumieť povinnosť súdu zabezpečiť rovnosť zbraní, t. j. možnosť uplatnenia práv, teda rovnakú možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, zúčastniť sa na procesných úkonoch, možnosť oboznámiť sa s obsahom spisu a pod. (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5Cdo/256/2010 z 8. októbra 2010).

23. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že princíp rovnosti zbraní vyžaduje, aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej situácie, ako v ktorej je jej odporca. Právo na kontradiktórne konanie zase znamená, že procesné strany musia dostať príležitosť nielen predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby ich návrh uspel, ale i zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu a vyjadriť sa k nim (rozsudok ESLP zo 4. 6. 2002 vo veci Komanický proti Slovensku, č. 32106/96, body 45 a 46).

24. Sťažovateľka nemá bez sprístupnenia videozáznamu možnosť výkon rozhodnutia akýmkoľvek spôsobom namietat' (keďže výpovede detí v tak vybičovanej atmosfére nemusia byť vždy relevantné), čo poukazuje na porušenie práva sťažovateľky na kontradiktórne konanie.

25. Na druhej strane je tu snaha sudcu o poskytnutie ochrany maloletým deťom sťažovateľky pred medializáciou. Ústavný súd však vyhodnotil ako podstatné to, že len samotným sprístupnením videonahrávky by nemohlo dôjsť k porušeniu práv maloletých detí. Inak povedané, súd pri vydaní napadnutého uznesenia prihliadal na to, ako by mohla ďalej sťažovateľka postupovať, ak by jej takýto záznam bol sprístupnený – poukazujúc na minulé skúsenosti považoval za pravdepodobnú medializáciu celej veci a považoval za nevyhnutné maloleté deti sťažovateľky pred medializáciou chrániť. Existujú však iné spôsoby, akými vie (najmä) otec maloletých detí takýto postup sťažovateľky namietat'. Ani možné zverejnenie celej „kauzy“ preto nevyklučuje a nesmie vylúčiť sťažovateľku z prístupu k spisovému materiálu (ktorého je nahrávka súčasťou), pretože sa jej tak zároveň bráni v prístupe k súdu a k účinným prostriedkom ochrany nielen jej práv, ale aj práv maloletých detí.

26. Ako už ústavný súd zdôraznil, jeho úlohou v tomto konaní nie je akokoľvek posudzovať to, či (ne)došlo k pochybeniu súdu pri výkone rozhodnutia, potrebné je však konštatovať, že také pochybenie nie je vylúčené, kým nie je postup súdu preskúmaný (rovnako ako nie je vylúčené,

že súd nepochybil), a preto sťažovateľka musí mať možnosť postup súdu namietat' (čo bez sprístupnenia videonahrávky zrejme nie je úplne možné).

27. S ohľadom na už uvedené skutočnosti bolo potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu, a to bez ohľadu na to, že aj podľa názoru ústavného súdu nie je medializácia vhodným spôsobom riešenia konfliktov medzi rodičmi.

28. Podľa § 133 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa.

29. Ústavný súd v súvislosti s návrhom sťažovateľky na zrušenie napadnutého uznesenia mestského súdu a vrátenie veci mestskému súdu na ďalšie konanie dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci je nevyhnutné, aby tomuto návrhu vyhovel (výrok 2 tohto nálezu). Mestský súd je v ďalšom konaní vo veci podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze – je povinný videozáznam z výkonu rozhodnutia, ktorý sa v dotknutom konaní uskutočnil 16. januára 2025, sprístupniť sťažovateľke.

V.

Trovy konania

30. Ústavný súd priznal sťažovateľke (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) nárok na náhradu trov konania v celkovej sume 1 423,75 eur (výrok 3 tohto nálezu).

31. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (§ 11 ods. 3 vyhlášky) Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2025 je 371 eur a hodnota režijného paušálu je 14,84 eur. Sťažovateľke vznikol nárok na náhradu trov konania za tri úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie sťažnosti ústavnému súdu a replika k vyjadreniu mestského súdu a zúčastnenej osoby) zvýšenú o daň z pridanej hodnoty.

32. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je najvyšší súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 Civilného sporového poriadku) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu